

*Finta Éva***Isten oltárán***Finta Edit képei alá*

a horizont halottfehér
 alatta mélyen sejtelem:
 megannyi hullámzó titok
 amelyben lánggal illatoz
 az elmúló, a pusztulat:
 megannyi eltűnt virradat

*

a horizont mindig fehér
 magába húz a virradat
 iszapban fürdik az alatt
 lidérceket úsztat a táj
 -játszi láng az, vagy nőalak -
 elúsznak, miként a halak

*

napfelkeltében izzanak
 a lángok s mind a nőalak
 haladnak, mint a pirkadat
 haladnak, mint az alkonyat
 a balladák, a karcsúak
 fehér háttérben izzanak

*

hogya lélek is megszakad
 ahogy a hegedű lebeg
 a homokóra-víz fölött
 és szétrobban a szívburok
 a lángoló idő pörög
 hogy szétrobban a szívburok

*

miért is fáj a pirkadat
 mikor a lenge lány-ködök
 átívelik a halmokat
 a mélyben mi is dübörög
 mikor mindenre ráfagyott
 az elsikoltott pillanat...?

*

talán a székek, asztalok
 réklik, blúzok, vásott ruhák
 szétpattant gombjai között
 pattognak szikrázó csodák
 vagy nincsen semmi ámulat...
 csak sajtó éber pillanat?

*

ahogy felzeng a pirkadat
 fehéren, holtan, fényesen
 feszítettetik a kép mögé
 a kép elé, akár a csend
 és összefogja a világ
 sok eltékozolt fényjelét...

*

miért marad minden titok
 mikor a kép kitérve áll
 éles, miként a virradat -
 fehéren izzó fagyhalál
 a lakhatatlan alkonyat
 a lakhatatlan pirkadat

*

Isten oltára ez pedig
 melyre ecsettel szentelik
 a látomás üvegfalát
 Isten oltárán a világ
 ajándék lett, vagy áldozat?
 töpreng megannyi változat...

Úszik a képen

(Finta Edit tárlatához)

úszik a képen a hattyu dala
néma a víz és néma a táj
hattyunyakából felkiabál
elszántan legvégső diadala
úszik a képen a hattyu maga

áll a komód a ködbe vegyült
északi fény mögötte a táj
ezüstben villog a szemhatár
a csillagos ég szeme elfeketült
árva komód áll ködbe vegyült

alma lebeg a semmi keze
tartja az asztal lapja felett
árnyéka vásznat festve remeg
a metafizika hozta ide
emelte be a semmibe

Tarkovszkij látná csak hogy micsoda
hegedű némul semmi kódén
éberen pergő homok a fény
disszidált hangok torz sikolya
szisszen a hangszer és nincs muzsika

órákat nézdegél számol a táj
időbe botlik a fogaskerék
vonszolja magával mint hangszerét
nincs benne sürgetés sem akadály
halakkal hallgat és elhal a táj

lángocskák lidércek kicsiny tüzek
papíron futkosnak asztallapon
égbeli hullásukat hallgatom
vibrálnak villognak veszejtenek
lángocskák lidércek csillagtüzek

Seléndy Balázs

Naphal

Fickándozni a nyelvben, ide-oda cikázni, mint egy
frissen kikelt naphal...

Körül uszkálni egy fogalmat, egy érzést, lemerülni a sötétbe,
cuppanósan megkostolni az érthetlent
s egy kis darabkájával a felszín felé lebegni,
ahol a nap világa
az érthetetlenből
érthetőt és
kivánatos varázsol –

szó,

a nyelv világa, *világok*
világa,
szerelmek szerelme,
ami nélkül még a Semmi
gondolata sem
elgondolható,

a szó, melynek hiánya
a szószerelmesek számára
a valóság megközelítésének
lehetetlensége,

a szó, mely kívánatos marad

még akkor is ha jelenléte
a leszűkített Létező börtöne lesz –

hová menjek, hová *mehetnék*
szószegénységem
ridegen szorító

sivatagából?

Valóban

Igen, a fejem egyik zugában
mindig erre gondolok... Az írástudók azt mondják,
ha jól megnézzük, az irodalmat
csak két dolog érdekli:
a szerelem

és

a halál.

Féléven belül hetvennyolc éves leszek, választhatok,
s az első választom. A második eljön
a maga erejéből, olyan kérlelhetetlenül és magabiztosan,
mint semmi más az univerzumban.

A második véget vet mindennek, úgy *tudom* az
elsőnek is – s hogy mit *hiszek* nem számít –
tehát amíg ép ész motoszkál a fejemben
logikája azt mondja
foglalkozzak
az elsővel,

adjam neki és fogadjam el tőle
mindazt, amit adni, vagy elfogadni tudok,

és, ahogy mondják, utánam az Özönvíz,

talán ott, valóban,
ringatódzik egy

bárka

a végtelenség hullámain.

Hétfári Andrea

Ihlet

Kagylók és csigák közt végleg kiürülve
mint egy üres bambusz a parton hever,
fölötte villámfény, belül szél formálja,
egyszerűen nem más, csak egy üres meder,

látszólag semmi, ami most belül van,
mégis rejtve ott a ki- és a bejárat,
ahogy apály s dagály kettős kényszerének
kénytelen engedni, észrevétlen árad,

aztán elhúzódik keskeny partszakaszra,
ahol már senki sincs, kavicsok hallgatnak,
most talán ő is azt gondolja: semmi,
áttetsző árnyéka tűnő madaraknak,
aztán egyszer csak fényeset szikrázik,
ő sem tudja, miként lesz belőle: másik.

Jelenlét

A fák csak állnak, és mi nem is látjuk,
hogyan isszák a fürge fényeket,
magukba szívni és asszimilálni
csak ismeretlen ismerőst lehet,

az érthetetlen csend molekuláit
hívod magadhoz, hogyha vársz és csak
egy üres bambuszként gondolsz magadra,
– mi más lehetnél, hogyha tartanak –

berobban majd az ismeretlen isten,
s a vágytalan, üreges úr-elmét
kitölti minden centiméterével,
s minden mozdulatodban szerte szét
árad a végtelen, mi csak te vagy
a mindig ismeretlen önmagad.

Kicsinnyé lesz

Szétosztja magát kőbe, virágokba,
mohák frottírján villan zöldje is,
csöndjeit nehéz gránitokba zárja,
titok nevében az, hogy berberis,

elbújik apró sóskaborbolyába,
madár csőrével továbbvándorol,
hogy féljünk tőle, azt ő nem szeretné,
szélzúgás mögött fázik valahol,

gyöngének mutatja hóvirágszirom,
fehérnek, zöldnek, és arca porcelán
emlékeit – ha vulkán kénje rázza –
elsírja fönn az ég domborzatán,
kimossa létünk földi szennyesét,
vasalja, hajtja, s szórja szertesét.

Kegyelem

Hiába röppent városokon át,
májusi eső, vihar tépte szét
hangjegyekre a frissen nőtt fűvön
a kertekben egy rigó énekét,

de nem bírt el a könnyű nyersanyaggal,
vizes, puhább és ragyogóbb szövet,
az éjszakánál titokzatosabb,
fényvéket és holdakat követ,

minden hajnalban újra felcsobog,
dobog, zenél a könnyű vízfolyás,
talán egy isten dúdolása volt,
vagy virágének vagy valami más,
amely aludni végképp nem hagyott,
megfogott, emelt, s tudtam, nem hagy ott.

Bozók Ferenc

Álom

Az este szárnyas ablakát kitárja,
szelíd szurokhuzatba mártja testem,
s ha öntudatlan ájulásba estem
az álom áthúz egy lomhább világba.

Dzsuang Dszi ősz fejére lepke röppen.
Már nem tudom, ki álmodik, s mi álom.
Halott barátom újra itt találok.
Pár furcsaság, min álmodó ledöbben.

Az álom oly szeszélyes, illanékony:
van úgy, hogy torkomat szorítja démon,
vagy épp idilli környezetbe ringat.

Ki érti, mondd, az innenit, s a túlit?
A lét ködös bizonytalanba bújik.
Egykor talán megértjük álmainkat?

Ember

A végtelenbe mártva él az ember.
Lakása földgolyónyi társtalanság,
és kozmikus, tágas bizonytalanság
sodorja őt, miként plankton a tenger.

Anyagban hisz, s a véletlennek papja,
vagy Istenben, a minden-alkotóban,
öröktől mozdulatlan mozzogóban.
Hit és bizonytalanság éje, napja.

Fölötte csillagszeplős végtelenség,
mit véges agyba gyúrni képtelenség.
Tág lelke testi börtönébe zárva.

Ezernyi tárgya van, s örök hiánya.
Kötődne ehhez, ahhoz, ám hiába.
Többmilliárdnyi szív közös magánya.

Fény

Kezed ha gyújt köröm-picinyke mécsest,
amíg viasz, s rövid kanóca tartja
egy kontinensnyi éj se fog ki rajta,
nem oltja őt ki semmilyen tömény est.

Az utcalámpa fényzuhany: csorog rád,
zuhog fejedre tiszta fény sugarára.
Tusolsz. A tisztaság zuhog ruhádra,
tested zuhanyrózsák aranyporozzák.

A szurkos éj kísértetek barátja,
csuklyás daróca sok lidérc kabátja,
suhog, csapong ezernyi furcsa lényé.

Egy kontinensnyi éjsötét szakadt rám,
és éjszakányi híg szurok ragadt rám,
de mossa már az utcalámpa fénye.

Sebestény-Jáger Orsolya

Nyári állomás

(Kislányomnak)

Láttam a piszkos ablaküvegen át,
miként szűkül le körötted a világ,
arc voltál, majd szem, s dermedt rémület:
'Te a vonaton - én e padon lent, nélküled.'

Láttam a piszkos ablaküvegen át,
síneket és fákat – e kósza perifériát,
de mind élesebben kirajzolódva,
láttam a bánatot homlokodra hullva.

Majd egy zökkenéssel eltépték a szálát,
láttam távolodni állomást és fákat,
s ahogy zsugorodtál gombostűnyi ponttá,
úgy lettél bőrömmé, s lettél csontjaimmá.

Láttam a piszkos ablaküvegen át
tükröződő arcom – mint Minden Édesanyát,
s hiába mondogattam: 'öt nap és láthatom'
tudom, a szíved szakadt meg – ott azon a padon.

Elmúlás

Hársfák karjai között költözött
közénk az ősz.
Egy fényes reggelen a fényeken
túlról érkezett,
s mi néztük ámulón túl mulandón
végzetünk,
míg szívünk zegzugos szobáiból
hangtalan suhant tova
végtelen időnk véges augusztusa.

Az irgalmas samaritánus

...és elsuhant mellette a forgalmas világ,
szinte talpát súrolta a végzet.
Kisfiam – még alig múlt négy –
csöppnyi lényével ijedten lenézett:

„Mi lesz a bácsival, ki az út szélén fekszik?
Ugye Mama nem hagyhatjuk ott?”
Lehajoltam. Látva lélegző magányát,
egy messzi bódulatban. Sokat ihatott.

Vézna lábai kilógtak az útra.
Nem tudtam nézni rongyos cipőjét,
„vigyük arrébb Mama” kérte kisfiam,
s gyermeki szeméből átsütött a részvét.

A mentők talán tíz perc múlva jöttek,
s azt mondták később: nincsen semmi baj.
Hull majd e testre is anyaföld (bár még
odébb lesz) s az mindenkit bölcsen eltakar.

Én pedig örültem, hogy él,
hogy odasegítettük a járda menedékre,
de elszorul a szívem, hogy e forgatagban,
csupán egy gyermek vette őt ott észre.

El nem múltó kincseink

(Férjemnek)

Hallgatom az esők halk moraját,
csorog a víz, mintha hullámszó haját
föld felé fordítva megőszült fejét
bontogatná az ólomszürke ég.

Hol vagytok már hajdanvolt nyarak?
belém ivódtatok, magamban hordalak,
de mind ritkábban lebbentem szét
emlékeim vízpart függönyét.

Az égtől ajándékba kapott évek
fénylő ablakán ma mégis benézek,
s bár látom már barna szemeid alatt
a finoman megrajzolt szarkalábakat,
Te simítod hegét a régi sebeknek,
s én megrendülten súgom: szeretlek, szeretlek.

Éveink bennem el nem apadtak,
csak megteltek, tartalmat kaptak,
hogy kik belőlünk gyökerezve nőnek
továbbvigyék titkát a múltó időnek.

Kopott délutánok szorítanak. Várunk.
jöttödtől lesz otthonná a házunk,
fénytel telt a perc, amikor érkezel
és megfáradt partjaim rejteke leszel.

Már szárad a fogason a nagy, fekete kabát,
szelíd esők hullnak, hallgatjuk moraját,
s mintha el nem múltó kincset keresne
körénk fonódik az ezerarcú este.

A Kálvin téri néni

(Nagymamámnak)

Holnap elmegyek Hozzád. Holnap meglátogatlak
– üzenem a belvárosi nehéz falaknak –
s a tél szagú város emlékeit
fölfűzöm csöndem fonalára
otthonomban megint.

Holnap útra kelek Hozzád.
Viszem magammal a szívemet,
e fénylő subát, hogy reád terítsem, ,
mint szél teríti szét szelíden az eget,
és melléd telepedem szobád zugába
hogy hallgassalak, ahogyan régen...

De azt hiszem, hogy mégsem.
Még ma indulok. Még ma meglátogatlak –
üzenem a térnek, a fehér templomtoronynak,
és üzenem annak a Kálvin téri fának,
mely fölébe borul a széles éjszakáknak.

Nehogy túl késő legyen, s már ne tudjak kihez menni,
s csak bolyongjak ott, ahol a szövevényes évek
otthont adtak szürkén és fényesen
egy Kálvin téri nénikének.

Gittai István

Kitekintés

Az utóbbi napokban
úton-útfélen mind azt
hajtogatom, hogy gene-
tikai kódunk jócskán
elfuserált; mondhatni
Pisai Ferde Torony,
amelyet pekingi szmog,
szerecsen ebola-vész
környékez és fenyeget.

Templomkertben

Régi játszótárs, cimborá
száz meg száz arcú jövevény
a beszélőjét kinyitja,
s énnel kezdi a mondatot.

Megborzongok zavaromban.
Te jó ég: mennyi éllovas,
mennyi dicsekvő aprószent!

Terményraktári kaland

Jöttek a dombról hárman.
Kajtottak a raktárban.
Kirágott zsákba bújtak,
rozscsomón hancúroztak.
Csóválta fejét az őr:
jóval több ez, mint malőr!

Késő őszi daltöredék

Derengő hajnal,
virgonc szelében
zizzennek még egy
pompás utolsót
a meggylevelek,
s mint üzemanyag
nélküli drónok,
sértetlenül mind
visszatalálnak
hóval álcázott
bázisaikra.

Tél küszöbén

Odakint hözöng a szél.
Cserepez az itató
vályú vízmaradéka.
Makacs, önfejű dédünk
ránk erőlteti szúrós,
gyapjú lábravalónkat.

Holott még nem havazik.

Sorstöredék

Úgy eltüntet
a felejtés,
mintha sose
lettünk volna
hírhedt hadi
bárkán konok
gályarabok.
Senkifiak.

Agglegényes

Tőled kapott
padlizsános
csemegéből
reggelizek,
ebédelek.

Sajna, igen
hamar elfogy
az, ami jó,
istenáldott,
fogra való.

Bárgyú alkony
nyugtalanít.
Fogalmam sincs,
hogy mit fogok
vacsorázni.

Nem várt karácsonyi vendég

Szó ami szó: meglepetés
az, ahogy a Sosemlátott,
éjnek idején bekopog
bőrig ázva, csatakosan.

Meleg fürdővizet, tiszta
flanel inget, lábra valót,
ünnepi ételt-italt kap
az isonzói jövevény.

Famíliám tátott szájjal
szedi begyébe meséit,
rémséges történeteit.
Nem bírunk visszaaludni.

Templomi szertartás

Lágy, fehér kenyérrel,
teli ónkupával fogadja,
s kínálja ünneplő seregét
ékes szavú papunk.

Mintha valahányan
messzi muszkaföldről
tértünk volna haza
majszolni, kortyolni
az Úr vacsoráját.

Felcsíki szénacsinalás

Gereblyédet
pihenteted.
Merengéssel
magad felé
terelgeted,
mint lóhere
lila szirma
a dombokat,
a völgyeket.

Mily illatos,
mily balladás,
és végtelen
a rend sora,
a sejtelem!
Bátorkodom
kigombolni,
lefejteti
a blúzodat.

Harmadik szem

Higgadt Fejedelemasszony
vizes lepedőbe teker,
hátas lovamra felsegít,
s követi hadi utamat
az ő harmadik szemével.

Történelmi perspektíva

Illúziótlan e strófa:
falhoz állítás, bitófa.
Vót itt már kerékbe törés,
jöhet még vérben fürödés.
Szállnak felettünk a drónok.
Jobb, ha elnémul a szónok.

Órómai játék

Jókedvünk nedűje
bíborlik, illatoz
teltkarcsú kupából.
Ízleljük, felpengünk
miként a dukátok
bronzüstbe dobálva.

Cimborálás

Van úgy, mint most is,
hogy mén vágóját
habzsolja szemem.

Okos lófejét,
tajtékos nyakát
meg-megpaskolom.

Azt azért mégsem
állítanám, hogy
nem oszt, nem szoroz

a kockacukor,
melyet eleve
nekie szántam.

Iniciálé

Ünnepi esténk
csónak alakja,
vízi csellója,
karnagya voltál.

Pergamen lapon,
a tinta nyomán,
oda találtál,
ahova vágytál.

Mint helyén való,
szebb napokat is
látott cirkalmas
iniciálé.

Tamás Tímea

Pátoszvers

kihunyó érzelmek árnyékában
görnyedten ülsz és várod
hogy eljön érted az új
és egyszer majd rád talál ott
hol sosem járt még a róka
hol a gondolat is kósza
s hová te is csak vetődtél
vak véletlen hogy jöttél
amikor menni szerettél volna
bele a télbe bele a hóba

de nem talál meg az új
magát keresi szüntelen
s amit belédlát nem te vagy
csak egy árny valahány évesen
egy talány amit találni szeret
fölélni elhálni felfedezni
s a múlt elszürkült árnyait
vele(d) együtt eltemetgetni

pincegödörbe versbe tűzbe vetni
míg fogy az ihlet és apad a mámor
s beköltözni a holnapba a lakhatóba
a kényelmetlen Adys bilincses mából

csak ennyit akar az új
nem jön érted várod
egyre szűkül a láthatárod
nem látsz már messze
s a maréknyi hamut ami lesz
egy madár lassan felcsipegette

Koncsek József

andrassy úti fák

kosztolányi dezső, „ti voltatok az ifjúság”

ostornyeleslámpa-oszlopok
– arra ijedtem, hogy gumibotok sorakoznak,
rémkép,

ezek nem kosztolányi fái, ezek gumibotok, itt olyan történelem
van, hogy tört a csont, a gerinc roppant,

feszés a fegyelem
fénylik botsorokban,
undoruk hörög

és azt álmodtam, hogy zokognak az oszlopok,
derékből hajolnak meg, úgy zokognak

és zokognak az oszlopok, zokog a fényük is, és zokog,
hogyan zokog a megszokni,

hogyan zokog a szokni, zokog a vizes zokni
és zokognak vizes zoknik az erkélyrácsokon az andrassy úton,

hogyan zokni, szokni, zokni, szokni, zokni, zokni,
vizes zoknikban nincsen lendület,

és annak sincs már híre sem, hogy itt futottam, akkor még nem nélkülöd, kimostad a nadrágomat meg a zoknimat. ezen is tűnődtem sokáig,

és eszemben járt egy nagy lajos novella is a szerelmes asszonyról,
meg apostag meg taposnak,
rím, rém, rám,

és nehéz volt akkor nekem szeretnem az ifjúság álmodó üllői úti fáit.

éj

mélységes éj,
fény sem szennyezi,
közel jönnek a fák, a bokrok,
érezem, ahogyan megdobban a lélek,
vagyok,
mindenbe és a mindenségbe oldott
széjjelhajló két karommal
visszaölel az ég, a föld, az éj,
mélységes éj.

Finta Edit: Elfolyó homok csöndje (olaj, vászon)

Olasz Valéria

Holdtövises éjszakából

Holdtövises éjszakából
kiloptam már ezer álmat
keresztre feszített várost
tükörtalpú vad folyókat
jég alatti mese-táltost
fényre hordtam hajnalokat
a vakot a virágosat
fehér párnára hajlókat
földre szikrázó naposat
zengő-paplanos felhőket
a csillagon ébredőket

ó jaj anyám ó jaj apám
nyugalmas-e nyugalmatok
én egy földi tolvaj vagyok
nappalokon átsonok
át a kerten szíven-verten
sűrű-bogas sövényeken
kifosztottan s újra-töltve
maradék éjek alá dőlve

lázasan és láztalanul
bírám elé lábam visz s út
zsákmányomat rejtegetve
szegény-gazdag életembe'

kiloptam az éjszakából
éveimet nem sajnálom
vehetitek-vihetitek
osztozatok azt se' bánom
jusson egy éj mindenkinek
az lesz az én adományom
marad nekem még egy álom
a holdat még így is látom.

Kinyílok

Kinyílok mint a tavasz
megmártani benned arcomat
Te vagy a felkelő Nap
érintésedért vívom harcomat.

Kinyílok mint a tavasz
újra és minden évben
fényeid útját követem
növesztett lombok erdejében.
Kinyílok mint a tavasz
leszek az első hóvirágod
gyenge szirmok alól feltárom
titokzatos lélek-világom.

Kinyílok mint a tavasz
lásd túléltem a fénytelen telet
feléd fordítom arcomat
teremtsünk együtt új kikeletet.

Szűz szirmokra

Virággal írott versek, tavaszaim,
már nem
számolom,
csak járom a kertet,
s mindegyikhez odahajlok.

Ó, ti
kegyes dédelgetőim,
árva már nem vagyok,
szűz szirmokra
ragyog napom
s nappalom.

Árvák
ti sem
maradtok, amíg élek,
szemem
nézésével öntözlek,
harmatot
lehelek rátok,
 eget
nyitogatok
fölkétek
fagyos
tél után,
ha
vártok.

Holdfogyatkozás

Mutáns szürke pók- fellegek
hálózák be a rongyos esteket

szétrebbenek remény-csillagok
hálóba ne lopja őket a pók

koldus hittel lámpást gyújt az ember
útra kel Krisztusi félelemmel

hol zöld még a fű s járható az út
vonatkeréktől sínre lapul a múlt

lelkében ima a végső menedék
az állomás neve: jövő vagy temetés

megannyi kereszt az úton mindenütt
senki földjén az égre ráfeszül

ő lenne tán az elveszett áldozat?
üdvözülni fog vagy vár rá kárhozat?

Fazekas József

Beosztom

Nem tart örökké
beosztom
mint fixet a
közalkalmazott
elzörög időm
és lejjebb kell
adnom
erőm agyam
házamat is
lesarcolják az évek
fogódzót keresek

beosztom
kitartson

a hitet .

Magamban mormoló

Ha beteg vagy haldokolok
magával ránt az az árok

lázaidtól fázom s égek
elszáll belőlem az élet

úgy vigyázlak elnyűtt arccal
hidd hogy az vagy piros angyal

forró kezed homlokomon
ereidben szíved hallom

éjszaka jön tág ablakos
imádkozom szűnj meg árok.

Mi vagyunk érte

Ezt nem lehet megúszni
itt már nincsenek győztesek
pecsét sem kell
a sok papírra
hősi halottak mind
az érvek
senki sem bizonyít semmit
az oda vissza
s a vissza oda
pirulhat a szenttelen arc
kurtizán-mélyen
a diplomácia
és mi maradt meg
e nagy káoszban
a szándék
s mivé állthat
még össze
a bizalom parányi
létrafokává
a mandiner
mi vagyunk érte.

Húsvét után

Már késő a bánat
már nincs bocsánat
könnyűnek találtatott a lelked

a harangok visszatértek
élőbb az élő élet
fehérben fénylik az egy-út

a holnap is ma van
vétkek álruhában
s bolond ki arcát megmutatja

mégsem késő a bánat
mindig van bocsánat
álarcod lefakul rólad is

nyílik a mégis – a föl
kínált ég - föld öröm
zengés egy hangra bennünk.

Feslik a rózsa

Feslik a rózsa
udvara tágul
bíborban ékül
minden fa bámul

hajnal az anyja
bölcsője hús szél
szirmai táncol
déli verőfény

eltelik szemem
víg üdeséggel
súlyos illattal
bársonyos éggel

sötét lesz éjjel
a nap bezárul
álmodik a kert
bíbora lángol.

Csontos Márta

APRÓLÉKOK

Kapcsolat

Csak árnyékom lehet a tied,
csak illatom érintheti tenyered.
A világ értelmezési skáláján
nem vagyok egy vonalban veled.

Tévhit

Azt hiszed gyáva vagy, pedig elég
erőt gyűjtöttél ahhoz, hogy a
félelemmel együtt tudj élni.

Szabadság

Éjszakánként ledobod az idő
terhét, álmod szünet a valóságban.
Megkapod a semmibe érzés élvezetét.

A szobrász

A veszteség térképén te vagy a
domborulat. Testedből torzót
faragnak, így álmodják szörnyetegbe
az anyagot.

Tévedés

Azt hiszed, rendet tart benned
a lelkiismeret; bent vagy a dolgok
belsejében.
Pedig csak nem látsz a felszínre.
Neked földszint alatt van az emelet.

A koldus

Úgy fogódnék ágaidba, s törnék
belőle, hisz éhezem.

A kisemmizett

Úgy érzem, sok mindenről lemaradtam.
Csak a fák lépegetnek mellettem
rögeszmésen, megállíthatatlanul.

Dulcineának

Árnyékvilágban keresed gazdád, új
árnyékokkal adod össze magad.
A felparcellázott Semmiben szeretőd
halottak napi, kóbor lovag.

Képzelt beteg

Nem a diagnózis hibás, csak nem
jól értelmezem a lázlapot.
Párnámra gyűrt álmom
szövődménye vagyok.

Esztétika

Beszédes hallgatással válaszolsz,
ha megejt a test szépsége. Úgy
borul föléd az erotika harangja,
mint Dali *Nagy maszturbátorába*
az orgazmus képtelensége.

Lokalizáció

Belesulykoltam a hegyekbe, hogy
nem mozdulhatnak az idők végeztéig.
Csak én nem találok sehol végleges
helyem

Elrendelés szerint

A szél most nem alszik a leveleken,
elpattantak a zöld sziluettek,
a csillagfény is csak illúzió.
Egy pillanatra mégis felragyog a nyár,
mert úgy vackolta el magát íriszemben,
hogy olykor életjelet is ad magáról,
sugarán hideg szikrát pattint a hó.

A pelyhek csendes kavarodásában
kinyújtózik a sötét, s ostorával oda-
csap a megbokrosodott árnyék-lovak
közé; átmeneti mennybéli rendcsináló.

Közeledik az Ég a Földhöz, de próbál
kitérni az éteri öleléstől, nem akar behódolni,
csak helyet keres magának a kék ürességben,
hogy összebújhasson egyszer a tartalommal,
ahogy a szerelmesek egymásra lelnek
az eredeti elrendelés szerint.

Lidércfényben

Testmeleg az éjszaka,
a sötétség langyos feketéje
kavarog ágyam körül.
Csontjaimból kiszöktek a délutáni
mozdulatok. Csak a csend hangja
sípól fülembe, nagyon félek.
Hallgatag bútorok lesnek készenlétben,
nem szuszog a jelenlét, koponyám körül
meglibbennek a boszorkánymadarak.
Egy pillanatra megáll a Semmi.
Nem zúg a szél, nem motoszkál
egér a falmélyedésben, a radiátor
csövébe nem néz a kémény ördöge.
Összehúzódnak a fák az ablak előtt.
A Hold becsempészi ödémás kezét
a lombok ülepébe, s én várom a
megváltó fényt.

A valóság kép

Nyíltan les rám arcom a tükörlap
mögül, valamit maszától a homályban,
árnyjátékot varázsol a köztes Semmi
színpadán,- élvezi, hogy megoldhatatlan
számomra a hozzáférés, nem tudok a
homályba lemerülni, hullám hullámra
bukik a túlsó oldalon, kirekeszt a
felismerés lehetősége elől.

Nem tudom, melyik dimenzióból néz
vissza rám az idegen, *déjà vu feeling*
kerít hatalmába, próbálok barátságot
kötni az együttműködés reményében,
hátha sikerül magamhoz édesgetni odaátról,
mert meg kell értenie, hogy csak ketten
vagyunk Ég és Föld között a felezővonalon.

Megidézett társam tartja velem a tisztes
távolságot, nem akarja, hogy belépjek
birodalma tükörtermébe, nem akarja, hogy
megfertőzzem, nem fogadja el a felkínált
mézesmadzagot, nem ismeri el, hogy valami
végzetszerű véletlen egymásnak teremtett
minket, - ott marad saját védelmi zónájában.

Ott fitogtatja erejét gyengeségemmel szemben,
s a végén még azt is elhitei velem, hogy elkerülhetetlen
patthelyzet van, melyben nekem kell lépni,
hogy lássam, mennyire hamis a Valóság.

Fellinger Károly

Írás közben

(Zsille Gábornak)

A múlt és a jelen
határfolyója fölé
hidakat emel
a felejtés.

Jézus tudja,
hogy a hidak
nem bírnák el,
kénytelen vízen járni.

Sikoly

(Jancsó Miklós emlékére)

A szabadság karámjából
minden éjszaka
kioson
egy kecskebak.

Istennek
nincs szíve
megjavítani
a karámot.

Árnyéklepel

(Borbély Szilárd emlékére)

A hálál egy vadonatúj kontracsavar.

Biztonsági játékot játszik.

Egysoros

Igazolt hiányzó az Isten.

A gondolkodó*

(*Iródiá 1983-2013,***
Hommage a Kassák***)

Mint a hajótörött,
tüzet csiholtam,
felgyújtottam
a fél világot,
bűvöltem, mint kígyót,
a messzelátót,
naplót vezettem
jobbkézsabály szerint,
szerepet osztott nekem
a sós hering,
visító malacot heréltem,
pedig csak ékezetekkel ellátott
szavakat ivartalanítottam,
a hallgatásban
magamra sose leltem,
így aztán csendbe maradtam,
a sakktábla összes figuráját,
ha már egyenlőek vagyunk,
hát magamnak követeltem,
kerülőút lettem,
valaki fel s alá járt a fejemben,
s ha már felfedeztem,
hát fedeztem,
mígnem kedvemre lépdelt,
végül már ugrált,
megszállta szegényt
a fejetlen szomorúság,
talán már el is hittem,
Istent kerestem
megkülönböztetett figyelemmel,
majd hagytam és
kecskemekegésre bólogtam,
szinte zavart, hogy megértettem magam,
a vén idő közben

hazáig szaladt velem ,
nem lehet rá egy rossz szavam,
égnék áll tőle a hajam,
kinézett magának a tetű meg a bolha,
mindent egybevetve,
jó költő is lehettem volna.

*

Ragadós a szabadság,
tollak ragadnak hozzá,
közlekedési táblák,
a szabadágnak csak aurája van.

**

Fejetlen sapka
a rend, egy elvarázsolts
bűvészinson.

Üres kalitka,
szélesre tárt ajtaja
a házőrző eb.
Felcsipegeti
a szőnyeg mintáit, majd
alája söpri.

* **

Mikor a modern költő sírhelyét ássák,
mindig előkerül egy ósdi, elavult
szerszám elveszett alkatrésze, ami már
semmire se jó, a múzeumok is csak
büzlögtenének benne, ez nyilvánvaló,
mikor a modern költő sírhelyét ássák,
jéghegycsúcs lesz a múltja, miközben a jég
folyamatosan olvad, töpörödik, s a
mindent látó szem megvezeti a napot.

Mecser Szilvia

Csönd-gyermek

Mint kíváncsi gyermek, guggolt mellém a Csönd,
 Úgy leste, hányszor dobban a szív, s ölt öltönyt,
 ha a gondolatárban felszínre kerül
 egy emlék, arc, hang, mígnem újra elmerül.
 Fülelt, hallgatta: mit rejt a lélek-lakat.
 Nem zavart – ő nem árulja el senkinek,
 csak szívja magába, s rejt a titkokat.
 Majd elillant, de tudtam – visszatér hamar,
 mert éjjel, minden éjjel a Csönd-gyermek az,
 ki csillagos álomszemével betakar,
 ki bennem létezik, s kiben nyílik igaz
 virág, mely mást nem: csak szépet és jót akar.

Egy cipőt fűző gondolat

Lehajolsz,
 kinyújtod karod a messzeség felé,
 a hátad domborul, ahogy a cipőfűzőért
 nyúlsz, s kötözöd.
 Előbb az egyik, majd másik lábad is
 magabiztosan mozog –
 s két cipővel lábadon
 már tiéd a világ,
 elindulsz szabadon.
 Már csak menned kell,
 mindegy is hová,
 csak menni, menni
 tovább, tovább,
 míg meg nem érkezel,
 oda, ahová
 fölösleges volt
 lábbelit felvenned.

Május

Még nincs nyár,
 csak dús lomb.
 Sziromeső sincs már.
 Csak az eleven táj,
 benne ő. Lélegzik.
 Gömbölyded.
 Egyre nagyobb.
 Ha itt az idő,
 megszületik az Ősz
 a gesztenyefákon.

Egy csepp

Esőcseppként hulltam én is,
 Mégsem tudok földet érni.

Törött felhőn

Völgyek fölött köröz a madár,
 körötte hullik a napsugár.
 S kacag a hegyhullámok fölött
 egy felhő, mely eltörött –
 szegletében magam csüngök,
 kapaszkodom és nyöszörgök:
 félek, leesem.

Hiába súrolja lábujjam a földet,
 hiába nem esnék el, félek:
 hogy a kacagó felhő elúszik,
 és nem érem el többet.

Szűk Balázs

Sehol

Ha majd fiam kérdőre von
panelosított urnasíromnál, hova
az olcsóság miatt költöztem idejekorán
egész spórolós életem
büszke metafórájaként,
mit mondok majd neki,
milyen parainesist öklend
fel a mélyből kihűlt serviens szám,
elgyávult porom, melyből
nem keltek eszmék, s nem virulhattak
reneszánsz kertek sem sétáló filozófusokkal.
Mit mondok majd neki, ha örökkön
békétlen-boldogtalan szellemképem
néha átsuhan számítógépe
harcoktól izzadt monitorján,
s mint ama Hamlet Helsingőr vára felett,
rettentő súlyt rakok kicsiny szívére, hogy
szürke halálomért vállalja a dicstelen
őrülést, mert az maga az élet,
s ezen kívül semmi sem az!
Mit mondok majd neki, hogy meghallgasson
egy századmásodpercnyi villanást,
hisz életemben is gyakran asztráltest voltam:
leírt, pitiáner gyalogosa a tisztességnek,
sehonnai-agymosott járadékolt,
visszaküldött pályázatok sajnálomuramja,
összeszurkált légi herceg Baudelaire lapjairól,
titkos tabu, akit vigyorogva megtapod
a hatalom Leviátán-tenyészeté, s
lassan félrevezetett családjá is.
Mit mondok majd, mért lettem ily
könyörtelen és renitens, ilyen magamnak
való lobbanás, ily naptalan „fehér törpe”.
Mit mondok majd nyugtatót és
reménytelit innen a síron túlról,
hisz még most is harcolok
ellenem kelt földi szélalmokkal,
holott élnem kellene már végre itt a mélyben,
nem mint rénszarvas hónap fehérében,
csak a sötét igazság puha fészkében,
mint meleg fény a halotti beszédben.

Lajtos Nóra

Profán rondó

(részlet)

„Ha lányod szült téged, halhatatlan vagy”

(Weöres Sándor: *Egysorosok és más aforizmák*, XVIII.)

Engem még nem írtak meg.

Talán mert nem hívnak sem Lónyainak, sem Erzsébetnek, sem
Sárbogárdinak, sem Jolánnak, sem Mecsekinek, sem Ritának, sem
Eszternek...

A Négyesfogat a cél felé tart.

Lélek kezében a gyeplő.

A maga dolgában határozott.

Imára hajló.

Irgalmasságból csipkét
horgol a homály---
már nem sajognak
a négyzetrácsok mögé zárt
betűk börtön titkai---

J. Ungvárnémeti nem is Tóth László.

Valójában még meg sem született.

Csak bennem létezik.

De nagyon.

Nekem J.A.-val kellett volna találkoznom!

Ott, Szárszón.

Én meggyógyíthattam volna.

Vagy nem.

„Gondoltad volna!
 boldogtalan bolond!
 lehull a vakolat
 öcsödi nyomor
 emléke az ebédje
 sín a keresztfa
 hogy nincs értelme:
 nem nő a fű
 nem terítenek ki
 nincs értelme így---
 megszületned?”
 írógép-magány
virágtalan december
 az autó megtelt
 skizofrén-túlvilág
 „Gondolhattam volna!”

**Vannak még problémáim.
 Én amolyan problémás alak vagyok.
 Például álmomban temetek.
 Mikor mit, kit.
 Aztán persze föltámasztom azokat, őket.
 Ilyenkor érzem magam kisistennek.
 Csak el-nefe-lejt-sek gyón-ni!!**

halálom másnapján már
 senkinek sem fájok a Duna
 vízállása sem változik miattam
 csak anyám könnye kíván Csendes-
 óceánná válni ki mint *önző*angyalom
 kopogós lélekkel utánam siet

**Olykor előveszem édesapám fényképét is.
Mikor nem emlékszem pontosan a szemére.
Legközelebb felveszem a hangját is.
Hogy még elevenebb legyen.**

minden egyes emlék
elsüllyedt bárkaként,
nehéz volt-vasszegekkel
lapul belső kabát-
zsebünkben, hogy
túlélje a vihart

**Lélek vagyok.
Talán mert nem hívnak sem Erzsébetnek, sem Jolánnak, sem Ritaeszternek.
Lehet, hogy nem is fognak.
Engem még nem írtak meg.**

egyszer mindig-munka lesz a megváltás
egyszer minden káromkodó kérdőjel istenfélővé feszül
egyszer haláltáncunk egy requiem-keringő lesz
egyszer megbánásvirágot fűzünk töviskoszorunkba
egyszer, de mindörökre: Ámen!